Zbiór Orzeczeń

OPINIA RZECZNIK GENERALNEJ
TAMARY ĆAPETY
przedstawiona w dniu 14 marca 2024 r.[1]

Sprawa C-541/22 P

Araceli García Fernández,
Faustino González Parra,
Fernando Luis Treviño de Las Cuevas,
Juan Antonio Galán Alcázar,
Lucía Palazuelo Vallejo-Nágera,
Macon, SA,
Marta Espejel García,
Memphis Investments Ltd,
Pedro Alcántara de la Herrán Matorras,
Pedro José de Jesús Benito Trebbau López,
Pedro Regalado Cuadrado Martínez,
María Rosario Mari Juan Domingo
przeciwko
Eleveté Invest Group, SL,
Antoniowi Bail Cajalowi,
Carlosowi Sobriniemu Marínowi,
Edificios 1326 de l'Hospitalet, SL,
Juanowi Josému Homsowi Tapiasowi,
Annie Maríi Torras Giro,
Marbore 2000, SL,
Trístanowi Gonzálezowi del Valle,
Komisji Europejskiej,
Jednolitej Radzie ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB),
Królestwu Hiszpanii,

Banco Santander, SA

Odwołanie – Polityka gospodarcza i pieniężna – Unia bankowa – Jednolity mechanizm restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji – Rozporządzenie (UE) nr 806/2014 – Artykuł 18 – Warunki restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przewidziane w art. 20 – Wycena do celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji – Artykuł 296 TFUE –

[1] Język oryginału: angielski.

Obowiązek uzasadnienia – Artykuł 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej – Skarga o stwierdzenie nieważności i o odszkodowanie – Restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja Banco Popular

I. Wprowadzenie

1. Jednolity mechanizm restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (zwany dalej „SRM") ustanowiono w 2014 r.[2] W dniu 6 czerwca 2017 r. skorzystano z niego po raz pierwszy w odniesieniu do Banco Popular Español, S.A. (zwanego dalej „Banco Popular").

2. Wnoszącymi odwołanie są osoby fizyczne i prawne, które przed przyjęciem programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do Banco Popular[3] były akcjonariuszami lub posiadały instrumenty dodatkowe w Tier I lub Tier II emitowane przez Banco Popular.

3. We wniesionej do Sądu skardze skarżący w pierwszej instancji (na obecnym etapie postępowania wnoszący postępowanieO zakwestionowali program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zatwierdzenie go przez Komisję Europejską, a także powiązane z nim dokumenty, oraz domagali się odszkodowania. Skarga ta wraz z pięcioma innymi została wybrana przez Sąd jako sprawa pilotażowa[4], a następnie oddalona wyrokiem z dnia 1 czerwca 2022 r., Eleveté Invest Group i in./Komisja i SRB (T-523/17, EU:T:2022:313) (zwanym dalej „zaskarżonym wyrokiem").

4. W kontekście restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji Banco Popular toczy się równolegle inne postępowanie odwoławcze (zwane dalej „odwołaniem równoległym"), C-535/22 P, Aeris Invest/Komisja i SRB[5], a argumenty podnoszone w niniejszej i tamtej sprawie w znacznym stopniu się pokrywają. Moja opinia w sprawie odwołania równoległego (zwana dalej „opinią równoległą") zostanie ogłoszona tego samego dnia, dlatego też niniejszą opinię i opinię równoległą należy odczytywać łącznie.

[2] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. 2014, L 225, s. 1, zwane dalej „rozporządzeniem SRM").

[3] Decyzja Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji SRB/EES/2017/08 z dnia 7 czerwca 2017 r. w sprawie przyjęcia programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji Banco Popular Español S.A. (zwanego dalej „programem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji"). Program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do Banco Popular Español S.A. został zatwierdzony decyzją Komisji (UE) 2017/1246 z dnia 7 czerwca 2017 r. zatwierdzającą program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do Banco Popular Español S.A. (Dz.U. 2017, L 178, s. 15) (zwaną dalej „zatwierdzeniem przez Komisję").

[4] Pozostałe sprawy pilotażowe: 1) wyrok z dnia 1 czerwca 2022 r., Del Valle Ruíz i in./Komisja i SRB (T-510/17, EU:T:2022:312). Odwołanie wniesiono w ramach sprawy C-539/22 P, Del Valle Ruíz i in./Komisja i SRB, a następnie cofnięto je dnia 22 lipca 2023 r., 2) wyrok z dnia 1 czerwca 2022 r., Aeris Invest/Komisja i SRB (T-628/17, EU:T:2022:315). Odwołanie od tego wyroku jest rozpatrywane w sprawie C-535/22 P, Aeris Invest/Komisja i SRB. 3) Wyrok z dnia 1 czerwca 2022 r., Algebris (UK) i Anchorage Capital Group/Komisja (T-570/17, EU:T:2022:314). Wyrok nie był przedmiotem odwołania. 4) Wyrok z dnia 1 czerwca 2022 r., Fundación Tatiana Pérez de Guzmán el Bueno i SFL/SRB (T-481/17, EU:T:2022:311). Obecnie rozpatrywane są dwa odwołania od tego wyroku. Pierwsze: w ramach sprawy C-551/22 P Komisja/SRB. Zobacz opinia rzecznik generalnej T. Ćapety w sprawie Komisja/SRB (C-551/22 P, EU:C:2023:846). Drugie: w ramach sprawy C-448/22 P, SFL/SRB. 5) Postanowienie z dnia 24 października 2019 r., Liaño Reig/SRB (T-557/17, nieopublikowane, EU:T:2019:771). Postanowienie to zostało utrzymane w mocy w postępowaniu odwoławczym przez Trybunał Sprawiedliwości, który w wyroku z dnia 4 marca 2021 r., Liaño Reig/SRB (C-947/19 P, EU:C:2021:172) stwierdził, że Sąd nie popełnił błędu poprzez stwierdzenie, iż kwestionowanego postanowienia nie można oddzielić od przyjętego przez SRB programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

[5] Przeciwko wyrokowi z dnia 1 czerwca 2022 r., Aeris Invest/Komisja i SRB (T-628/17, EU:T:2022:315) (zwanemu dalej „równoległym zaskarżonym wyrokiem").

5. Do celów niniejszego odwołania zadaniem Trybunału Sprawiedliwości nie jest kontrola programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i jego zatwierdzenia przez Komisję (oraz wszelkich innych dokumentów zakwestionowanych w pierwszej instancji), ale raczej kontrola sposobu wykonania uprawnień kontrolnych przez Sąd [6]. W kontekście dwóch wspomnianych odwołań oznacza to, że przeprowadzana przez Trybunał Sprawiedliwości kontrola będzie, po pierwsze, skupiać się nad tym, czy Sąd dokonał prawidłowej wykładni odpowiednich przepisów rozporządzenia SRM, i, po drugie, czy przeprowadził on w wystarczającym zakresie kontrolę programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji opracowanego przez Jednolitą Radę ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB) i zatwierdzonego przez Komisję.

6. Odpowiednie kryteria kontroli sądowej zostały ostatnio ujednolicone przez Trybunał Sprawiedliwości w sprawie Crédit lyonnais [7]. Trybunał orzekł w tamtej sprawie, że sądom Unii nie wolno zastępować decyzji organu Unii własną decyzją. Muszą one natomiast ustalić, czy decyzja nie została oparta na nieprawidłowych ustaleniach faktycznych i czy nie jest dotknięta oczywistym błędem w ocenie lub nadużyciem władzy [8].

7. Za przyjęciem takich kryteriów kontroli sądowej przemawiają wymogi przewidziane w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „Kartą"). Aby kontrola sądowa była skuteczna i aby zagwarantować prawo do obrony, konieczne jest „by zainteresowany miał możliwość zapoznania się z powodami wydanej w stosunku do niego decyzji, czy to poprzez lekturę samej decyzji, czy to poprzez poinformowanie go o tych powodach na jego żądanie, bez uszczerbku dla uprawnienia właściwego sądu do zażądania podania tych powodów od właściwego organu, co pozwoli zainteresowanemu na obronę swoich praw w najlepszych możliwych warunkach oraz na w podjęcie w sposób w pełni świadomy decyzji, czy celowe jest wniesienie sprawy do właściwego sądu, a sądowi w pełni umożliwi dokonanie kontroli zgodności z prawem danej decyzji krajowej" [9].

8. Mając na uwadze powyższe rozważania, zasugeruję Trybunałowi utrzymanie obu zaskarżonych wyroków w mocy.

II. Okoliczności faktyczne, które doprowadziły do wszczęcia postępowania przed Sądem

9. Okoliczności faktyczne mające znaczenie dla rozpatrywanego odwołania, które bardziej szczegółowo omówiono w pkt 25–83 zaskarżonego wyroku, można pokrótce przedstawić następująco.

10. Sytuacja finansowa Banco Popular zaczęła się pogarszać w 2016 r. W dniu 5 grudnia 2016 r. SRB na sesji wykonawczej przyjęła plan restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji grupy Banco Popular (zwany dalej „planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji z 2016 r.") Preferowanym instrumentem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w planie

[6] Zdaniem Trybunału „kontrola Trybunału ma na celu w szczególności zbadanie, czy Sąd odpowiedział w sposób wymagany prawem na wszystkie argumenty podniesione przez wnoszącego odwołanie". Wyrok z dnia 11 listopada 2021 r., Autostrada Wielkopolska/Komisja i Polska (C-933/19 P, EU:C:2021:905, pkt 50).

[7] Wyrok z dnia 4 maja 2023 r., EBC/Crédit lyonnais (C-389/21 P, EU:C:2023:368). Stanowisko to Sąd powtórzył również w pkt 110–115 zaskarżonego wyroku oraz w pkt 115–119 równoległego zaskarżonego wyroku.

[8] Wyrok z dnia 4 maja 2023 r., EBC/Crédit lyonnais (C-389/21 P, EU:C:2023:368, pkt 55).

[9] Zobacz wyrok z dnia 24 listopada 2020 r., Minister van Buitenlandse Zaken (C-225/19 i C-226/19, EU:C:2020:951, pkt 43 i przytoczone tam orzecznictwo).

restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji z 2016 r. był instrument umorzenia lub konwersji długu przewidziany w art. 27 rozporządzenia SRM. W faktycznie przeprowadzonej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji z tego planu jednak ostatecznie nie skorzystano.

11. W kwietniu 2017 r. Banco Popular wszczął procedurę sprzedaży prywatnej w celu dokonania sprzedaży tego banku na rzecz silnego konkurenta, co miało poprawić jego sytuację finansową. Termin składania ofert przez ewentualnych nabywców zainteresowanych nabyciem Banco Popular wyznaczono pierwotnie na dzień 10 czerwca 2017 r., a następnie przedłużono do końca czerwca 2017 r. Pismem z dnia 16 maja 2017 r. Banco Santander S.A. (zwany dalej „Banco Santander") poinformował Banco Popular, że nie może złożyć konkretnej oferty w ramach sprzedaży prywatnej.

12. W dniu 23 maja 2017 r. Elke König, przewodnicząca SRB, udzieliła kanałowi telewizyjnemu Bloomberg wywiadu, podczas którego zapytano ją między innymi o sytuację Banco Popular.

13. W maju 2017 r. w szeregu materiałów medialnych, w tym autorstwa agencji Reuters, donoszono o trudnościach Banco Popular. W artykule opublikowanym przez agencję Reuters wskazano między innymi, że, według anonimowego urzędnika Unii, jeden z głównych organów nadzoru bankowego w Europie ostrzegł urzędników Unii, że, jeżeli Banco Popular nie zdoła znaleźć nabywcy, konieczne może okazać się przeprowadzenie jego restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Jak wynikało z tego artykułu, urzędnik ten stwierdził również, że przewodnicząca SRB wydała niedawno „wczesne ostrzeżenie" i zadeklarowała, że SRB śledzi uważnie procedurę (Banco Popular) w celu podjęcia ewentualnej interwencji. Tego samego dnia SRB opublikowała komunikat prasowy, w którym zakwestionowała treść tego artykułu.

14. W pierwszych dniach czerwca 2017 r. Banco Popular odnotował wycofywanie środków na skalę masową.

15. Dnia 3 czerwca 2017 r. podczas sesji wykonawczej SRB przyjęto skierowaną do Fondo de Reestructuración Ordenada Bancaria [funduszu na rzecz uporządkowanej restrukturyzacji banków (zwanego dalej „FROB")] decyzję SRB/EES/2017/06, która dotyczyła sprzedaży Banco Popular (zwaną dalej „decyzją o sprzedaży"). SRB zatwierdziła natychmiastowe uruchomienie procedury sprzedaży Banco Popular przez FROB i poinformowała FROB o wymogach dotyczących sprzedaży zgodnie z art. 39 dyrektywy 2014/59[10]. SRB wskazała w szczególności, że FROB ma skontaktować się z pięcioma potencjalnymi nabywcami, których zaproszono do złożenia ofert w ramach prowadzonej wcześniej przez Banco Popular procedury sprzedaży prywatnej. Spośród pięciu potencjalnych nabywców dwaj postanowili nie uczestniczyć w procedurze sprzedaży, a jeden został wykluczony przez Europejski Bank Centralny (EBC) ze względów ostrożnościowych.

16. W dniu 5 czerwca 2017 r. SRB przyjęła pierwszą wycenę (zwaną dalej „wyceną nr 1") zgodnie z art. 20 ust. 5 lit. a) rozporządzenia SRM, której celem było ustalenie, czy spełnione zostały warunki uruchomienia procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Wycenę tę przeprowadziła firma Deloitte, którą SRB zatrudniła w dniu 23 maja 2017 r. jako niezależnego rzeczoznawcę.

[10] Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG, dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/UE oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2014, L 173, s. 190, zwana dalej „dyrektywą 2014/59").

17. W godzinach porannych dnia 5 czerwca 2017 r. Banco Popular złożył do Banco de España (Bank Hiszpanii) wstępny wniosek o awaryjne wsparcie płynnościowe (zwane dalej „awaryjnym wsparciem płynnościowym"), a w godzinach popołudniowych złożył drugi wniosek, opiewający na wyższą kwotę, ze względu na wyjątkowo gwałtowne przepływy środków. Na podstawie wniosku Banku Hiszpanii i w następstwie dokonanej przez EBC tego samego dnia oceny dotyczącej wniosku Banco Popular o awaryjne wsparcie płynnościowe Rada Prezesów EBC nie zgłosiła zastrzeżeń w stosunku do awaryjnego wsparcia płynnościowego na rzecz Banco Popular na okres do 8 czerwca 2017 r. Banco Popular otrzymał część awaryjnego wsparcia płynnościowego, ale Bank Hiszpanii nie był w stanie zapewnić mu pozostałej części [11],

18. W dniu 6 czerwca 2017 r. EBC uznał, że Banco Popular znajduje się na progu upadłości lub jest zagrożony upadłością w rozumieniu art. 18 ust. 4 lit. c) rozporządzenia SRM i przekazał swoją ocenę SRB zgodnie z art. 18 ust. 1 akapit trzeci rozporządzenia SRM [12].

19. Tego samego dnia Deloitte przedłożył SRB drugą wycenę (zwaną dalej „wyceną nr 2"), działając na podstawie art. 20 ust. 10 rozporządzenia SRM. Celem wyceny nr 2 było oszacowanie wartości aktywów i pasywów Banco Popular, przedstawienie wyceny ilustrującej sytuację akcjonariuszy i wierzycieli w przypadku, gdyby Banco Popular został objęty standardowym postępowaniem upadłościowym, a także przedstawienie informacji o decyzji w sprawie akcji i instrumentów właścicielskich podlegających przeniesieniu [13].

20. W dniu 7 czerwca 2017 r. FROB poinformował SRB, że tego samego dnia o godzinie 3.12 otrzymał wiążącą ofertę od Banco Santander, który zaoferował, iż zakupi akcje Banco Popular za kwotę 1 EUR. FROB zaproponował SRB przyjęcie tej oferty.

21. W dniu 7 czerwca 2017 r. SRB na sesji wykonawczej zaakceptowała ofertę Banco Santander i przyjęła program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Zastosowano instrument zbycia działalności [14], na podstawie którego wszystkie dotychczasowe akcje (kapitał podstawowy Tier I) oraz instrumenty dodatkowe Banco Popular w Tier I zostały umorzone. Instrumenty w Tier II zostały zamienione na nowe akcje, a następnie przeniesione na Banco Santander za cenę 1 EUR.

22. Program ten został przedłożony Komisji do zatwierdzenia o godzinie 5.13. O godzinie 6.30 Komisja, w drodze decyzji skierowanej do SRB, zatwierdziła program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

23. Dnia 14 czerwca 2018 r. Deloitte przesłał SRB wycenę różnicy w traktowaniu, o której mowa w art. 20 ust. 16–18 rozporządzenia SRM, przeprowadzoną w celu ustalenia, czy akcjonariusze i wierzyciele zostaliby lepiej potraktowani, gdyby Banco Popular został poddany standardowemu postępowaniu upadłościowemu (zwaną dalej „wyceną nr 3").

[11] Okoliczności faktyczne niniejszej sprawy nie wyjaśniają w żaden sposób powodów, dla których Bank Hiszpanii nie mógł zapewnić Banco Popular całej kwoty awaryjnego wsparcia płynnościowego.

[12] Z jawną wersją tej oceny można zapoznać się na stronie https://www.bankingsupervision.europa.eu/ecb/pub/pdf/ssm.2017_FOLTF_ESPOP.en.pdf?ed492d2c6735d43ab422f25ed966d712.

[13] W wycenie tej oszacowano między innymi wartość gospodarczą Banco Popular na 1,3 mld EUR w najbardziej optymistycznym scenariuszu, na wartość ujemną -8,2 mld EUR w najbardziej pesymistycznym scenariuszu i na wartość ujemną -2 mld EUR w najlepszym oszacowaniu.

[14] Zgodnie z brzmieniem art. 24 rozporządzenia SRM.

24. Dnia 17 marca 2020 r. SRB przyjęła decyzję SRB/EES/2020/52[15] stwierdzającą, że akcjonariusze i wierzyciele, którzy zostali dotknięci restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją Banco Popular, nie byli uprawnieni do odszkodowania z jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (zwanego dalej „SRF") na podstawie art. 76 ust. 1 lit. e) rozporządzenia SRM[16].

III. Postępowanie przed Sądem i zaskarżony wyrok

25. Skargą wniesioną do Sądu w dniu 7 sierpnia 2017 r. skarżący w pierwszej instancji wnieśli o stwierdzenie nieważności programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jego zatwierdzenia przez Komisję, domagając się odszkodowania [z tytułu odpowiedzialności pozaumownej] i stwierdzenia nieważności wyceny nr 2 oraz zasądzenia odszkodowania.

26. Dnia 12 kwietnia 2019 r. Królestwo Hiszpanii i Banco Santander zostały dopuszczone do sprawy w charakterze interwenientów popierających żądania Komisji i SRB.

27. Postanowieniem z dnia 12 maja 2021 r. Sąd nakazał SRB przedstawienie pełnych wersji programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, wyceny nr 2, oceny EBC z dnia 6 czerwca 2017 r. w przedmiocie znajdowania się na progu upadłości lub zagrożenia upadłością, a także pisma EBC skierowanego do Banco Popular z dnia 18 maja 2017 r. Postanowieniem z dnia 9 czerwca 2021 r. Sąd, zapoznawszy się z tymi dokumentami, postanowił, że nie są one konieczne do rozstrzygnięcia sprawy i usunął je z akt.

28. Sąd oddalił tę skargę w całości jako bezzasadną.

IV. Postępowanie przed Trybunałem

29. W odwołaniu wniesionym w dniu 11 sierpnia 2022 r. wnoszący je wnoszą do Trybunału o:

– uchylenie zaskarżonego wyroku;

– uwzględnienie ich podniesionych przed Sądem żądań, w których domagali się stwierdzenia nieważności programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i jego zatwierdzenia przez Komisję, a w rezultacie nakazanie Komisji i SRB dokonania zwrotu ich inwestycji w Banco Popular lub, tytułem żądania ewentualnego, nakazanie Komisji i SRB zapłaty odszkodowania z tytułu ciążącej na nich odpowiedzialności pozaumownej;

– nakazanie Komisji i SRB zapłaty odszkodowania z tytułu ciążącej na nich odpowiedzialności pozaumownej;

– stwierdzenie nieważności wyceny nr 2 i nakazanie Komisji i SRB zapłaty na ich rzecz odszkodowania;

[15] Komunikat dotyczący tej decyzji opublikowano w dniu 20 marca 2020 r. w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej (Dz.U. 2020, C 91, s. 2), dostępny na stronie: eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/PDF/?uri=CELEX:52020XX0320(01).

[16] Tę decyzję SRB zaskarżyło szereg byłych akcjonariuszy Banco Popular. Sąd oddalił ich skargi wyrokiem z dnia 22 listopada 2023 r., Del Valle Ruíz i in./SRB (T-302/20, T-303/20 i T-307/20, EU:T:2023:735). Wyrok nie był przedmiotem odwołania.

– obciążenie Komisji i SRB kosztami postępowania w pierwszej instancji i postępowania odwoławczego;

– nakazanie doliczenia odsetek wyrównawczych od kwot przyznanych od dnia 23 maja 2017 r. lub, tytułem ewntualnym, od dnia 7 czerwca 2017 r. do dnia wydania wyroku, powiększonych o odsetki za zwłokę naliczane począwszy od dnia wydania wyroku, z wyłączeniem kwot wynikających z kosztów niniejszego postępowania, które zostaną powiększone o odsetki za zwłokę naliczane począwszy od dnia wydania wyroku;

– przyznanie wnoszącym odwołanie dodatkowego uznanego przez Trybunał za właściwy środka ochrony prawnej.

30. Komisja, SRB, Królestwo Hiszpanii i Banco Santander wnoszą do Trybunału o:

– oddalenie odwołania w całości;

– obciążenie wnoszących odwołanie kosztami postępowania odwoławczego oraz kosztami postępowania w pierwszej instancji.

31. Banco Santander zauważa dodatkowo, że, jeżeli Trybunał uwzględni odwołanie i postanowi zgodnie z art. 61 Statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wydać samodzielnie wyrok w przedmiocie skargi o stwierdzenie nieważności, powinien on:

– zgodnie z art. 264 akapit drugi TFUE ograniczyć zakres swojego wyroku poprzez utrzymanie w mocy skutków sprzedaży Banco Popular na rzecz Banco Santander.

V. Analiza

32. Wnoszący odwołanie podnoszą na jego poparcie cztery zarzuty: W zarzucie pierwszym odwołania twierdzą, że w zaskarżonym wyroku dokonano błędnej wykładni i błędnego zastosowania art. 18 rozporządzenia SRM. Zgodnie z drugim zarzutem odwołania, w zaskarżonym wyroku Sąd dokonał błędnej wykładni i błędnego zastosowania art. 20 rozporządzenia SRM. W zarzucie trzecim odwołania wnoszący je domagają się zasądzenia odszkodowania na podstawie stwierdzenia nieważności decyzji zaskarżonej w pierwszej instancji, powołując się na art. 264 TFUE. Wreszcie, w zarzucie czwartym odwołania zarzucają oni Sądowi popełnienie w zaskarżonym wyroku błędów dotyczących odrębnego żądania podnoszonego z tytułu odpowiedzialności pozaumownej Unii Europejskiej.

33. Jak już zauważono powyżej, moją opinię do niniejszego odwołania należy odczytywać łącznie z opinią równoległą. W związku z tym zarzut pierwszy niniejszego odwołania przeanalizowano w pkt 20–84 opinii równoległej, natomiast część piątą i szóstą drugiego zarzutu odwołania [17] omówiono w pkt 49–86 tamtej opinii.

34. Pozostałe zarzuty odwołania dotyczą, po pierwsze, zarzucanego naruszenia art. 20 rozporządzenia SRM, czym zajmę się w sekcji A. Po drugie, dotyczą one żądania zasądzenia odszkodowania, czym zajmę się w sekcji B. Wreszcie, wnoszący odwołanie powołują się również na odpowiedzialność pozaumowną Unii Europejskiej, czym zajmę się w sekcji C.

[17] Wnoszący odwołanie równoległe zarzucają w nim naruszenie przez Sąd obowiązku uzasadnienia i art. 47 Karty.

35. W dalszej analizie wyjaśnię powody, dla których Trybunał powinien oddalić odwołanie w całości.

A. Artykuł 20 rozporządzenia SRM

36. W części czwartej drugiego zarzutu odwołania wnoszący je argumentują, że Sąd dokonał błędnej wykładni i błędnego zastosowania [18] art. 20 rozporządzenia SRM do poszczególnych wycen Banco Popular. Dla przypomnienia: procedura restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji Banco Popular wiązała się z przeprowadzeniem trzech wycen [19].

37. Jak potwierdził Trybunał w sprawie Aeris Invest/SRB [20], art. 20 rozporządzenia SRM odnosi się do dwóch rodzajów wyceny. Pierwszą wycenę (tymczasową) reguluje art. 20 ust. 1–15 rozporządzenia SRM. Drugą wycenę (ostateczną) reguluje art. 20 ust. 16–18 rozporządzenia SRM i musi ona zostać przeprowadzona przez niezależny podmiot.

38. Trybunał Sprawiedliwości stwierdził, że przeprowadzone w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacja Banco Popular wyceny nr 1 i 2 należą do pierwszej kategorii, podczas gdy wycena nr 3 należy do drugiej kategorii [21].

39. Po pierwsze, wnoszący odwołanie twierdzą, że Sąd błędnie uznał, że wyceny nr 1 i 2 były rzetelne, ostrożne i realistyczne, który to wymóg został ustanowiony w art. 20 ust. 1 rozporządzenia SRM.

40. Na wstępie zaznaczę, że uważam, iż Sąd trafnie stwierdził [22], że zarówno wycena nr 1, jak i wycena nr 2, miały charakter tymczasowy, a przez to siłą rzeczy zawierały dane niepewne lub przybliżone.

41. W rzeczywistości Sąd dokonał szczegółowej oceny wyceny nr 2 w odniesieniu do poszczególnej kategorii aktywów, mając na uwadze pilność sytuacji, w kontekście której Deloitte przeprowadził wycenę [23].

42. Wreszcie Sąd, trafnie moim zdaniem, wskazuje na odmienne cele wycen nr 1 i 2, różne momenty, w których zostały one sporządzone (i różnice w dostępnych informacjach), i, co za tym idzie, prawidłowo stwierdził, że nie zachodzi między nimi żadna sprzeczność [24].

43. Z tego względu uważam, że Sąd dokonał prawidłowej wykładni i prawidłowo zastosował art. 20 ust. 1 rozporządzenia SRM.

[18] Zaskarżony wyrok, pkt 279–282 i 346–425.

[19] Zobacz pkt 16, 19, 23, a także 24 powyżej.

[20] Wyrok z dnia 21 grudnia 2021 r., Aeris Invest/SRB (C-874/19 P, EU:C:2021:1040, pkt 70–71).

[21] Ibidem, pkt 72.

[22] Zaskarżony wyrok, pkt 294, 347, 357.

[23] Trybunał Sprawiedliwości stwierdził, że „stopień szczegółowości uzasadnienia decyzji musi być proporcjonalny do rzeczywistych możliwości, warunków technicznych i terminu, w jakim uzasadnienie ma być przedstawione". Wyrok z dnia 6 listopada 2012 r., Éditions Odile Jacob/Komisja (C-551/10 P, EU:C:2012:681, pkt 48 i przytoczone tam orzecznictwo).

[24] Zobacz również przedstawiona w opinii równoległej analiza dotycząca wycen i obowiązku uzasadnienia, pkt 54–70.

44. Po drugie, wnoszący odwołanie twierdzą, że Sąd dopuścił się błędu [25], uznając, że wyceny nr 1 i 2 nie naruszały wymogów art. 20 ust. 5 rozporządzenia SRM [26].

45. W odniesieniu do celu określonego w art. 20 ust. 5 lit. a) rozporządzenia SRM Sąd orzekł, że w wycenie nr 1 SRB przeanalizowała ten cel, ustalając, czy spełnione są warunki restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przewidziane w art. 18 ust. 1 lit. a) [27]. W argumentach wnoszących odwołanie nie ma niczego, co podważałoby zasadność analizy dokonanej przez Sąd.

46. Sąd dokonał również prawidłowej analizy zgodności wyceny nr 2 z celami określonymi w art. 20 ust. 5 lit. b), f) i g) rozporządzenia SRM, mając na uwadze, że w wycenie tej Deloitte odniósł się w istocie do tych samych celów, powołując się na art. 36 ust. 4 lit. b), f) i g) dyrektywy 2014/59 [28].

47. Wnoszący odwołanie słusznie twierdzą, że Sąd błędnie uznał w pkt 298 zaskarżonego wyroku, iż nie przedstawiono żadnego konkretnego argumentu odnoszącego się do celu określonego w art. 20 ust. 5 lit. c) rozporządzenia SRM [29].

48. Niemniej jednak Sąd słusznie powołał się na art. 20 ust. 10 rozporządzenia SRM, w myśl którego wycena wstępna „jest zgodna z wymogami określonymi w ust. 4 oraz, w miarę możliwości wynikających z zaistniałych okoliczności, z wymogami określonymi w ust. 1, 7 i 9". W przepisie tym nie wspomniano o art. 20 ust. 5. Ponadto Sąd słusznie stwierdził, że art. 20 ust. 11 rozporządzenia SRM ma znaczenie w sprawie, ponieważ wskazano w nim, że wycenę niespełniającą wymogów art. 20 ust. 5 należy uznać za wstępną, tak jak miało to miejsce w przypadku wyceny nr 1 i wyceny nr 2.

49. Z tego względu uważam, że dokonana przez Sąd wykładnia art. 20 ust. 5 rozporządzenia SRM nie była błędna.

50. Po trzecie, wnoszący odwołanie twierdzą, że Sąd dopuścił się błędu, uznając, że wycena nr 2 nie naruszała wymogów art. 20 ust. 7 i 9 rozporządzenia SRM.

51. Sąd stwierdził, że w art. 20 ust. 10 rozporządzenia SRM, który dotyczy wycen wstępnych, przewidziano, że art. 20 ust. 1, 7 i 9 przestrzega się „w miarę możliwości wynikających z zaistniałych okoliczności" [30].

[25] Zaskarżony wyrok, pkt 286–304.

[26] Cele wyceny w świetle art. 20 ust. 5 rozporządzenia SRM: „a) pomoc w ustaleniu, czy spełnione są warunki uruchomienia procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub warunki umorzenia lub konwersji instrumentów kapitałowych; jeśli spełnione są warunki uruchomienia procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji — pomoc w podjęciu decyzji w sprawie odpowiedniego działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, które należy podjąć w odniesieniu do podmiotu, o którym mowa w art. 2; c) jeśli wykonywane jest uprawnienie do umorzenia lub konwersji odpowiednich instrumentów kapitałowych — pomoc w podjęciu decyzji dotyczącej zakresu umorzenia lub obniżenia wartości instrumentów właścicielskich, a także zakresu umorzenia lub konwersji odpowiednich instrumentów kapitałowych […] f) jeśli stosowany jest instrument zbycia działalności — pomoc w podjęciu decyzji dotyczącej aktywów, praw, zobowiązań lub instrumentów właścicielskich, które mają być przeniesione, oraz przekazanie Jednolitej Radzie informacji umożliwiających jej ustalenie, co stanowi warunki handlowe do celów art. 24 ust. 2 lit. b); g) we wszystkich przypadkach — zapewnienie, by wszelkie straty z tytułu aktywów podmiotu, o którym mowa w art. 2, zostały w pełni uznane w momencie zastosowania instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub wykonania uprawnienia do umorzenia lub konwersji odpowiednich instrumentów".

[27] Zaskarżony wyrok, pkt 292, 293.

[28] Zaskarżony wyrok, pkt 300, 301.

[29] Powołują się oni na pkt 61–66 swojej repliki w pierwszej instancji, w której rzeczywiście jest mowa o tym celu.

[30] Zaskarżony wyrok, pkt 414.

52. Sformułowanie „w miarę możliwości" słusznie obejmuje zatem, moim zdaniem, wycenę dokonaną na zasadzie skonsolidowanej, a nie w odniesieniu do każdego poszczególnego podmiotu należącego do grupy Banco Popular z osobna, co – jak trafnie zauważył Sąd – nie jest wymogiem w świetle art. 20 ust. 7 rozporządzenia SRM [31].

53. Sąd nie dopuścił się również błędu, stwierdzając, że wycena nr 2 była zgodna z art. 20 ust. 9 rozporządzenia SRM pomimo nieuwzględnienia podziału wierzycieli na kategorie, ponieważ informacje te były dostępne dopiero w ramach wyceny nr 3 [32].

54. Po czwarte, wnoszący odwołanie twierdzą, że Sąd dokonał błędnej wykładni i błędnego zastosowania art. 20 ust. 10 i 11 rozporządzenia SRM w odniesieniu do wyceny nr 2. Twierdzą, że, skoro po przeprowadzeniu wyceny nr 2 (która jest wyceną wstępną w świetle art. 20 ust. 10 rozporządzenia SRM), nie przeprowadzono wyceny ostatecznej *ex post* (wbrew art. 20 ust. 11 zdanie drugie rozporządzenia SRM), oparty na takiej wstępnej wycenie program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jest nieważny.

55. W odpowiedzi na zadane przez Sąd pytania na piśmie SRB potwierdziła, że nie przeprowadzi ostatecznej wyceny ex post, ponieważ nie byłaby ona w praktyce użyteczna do celów art. 20 ust. 11 rozporządzenia SRM [33].

56. Sąd powołał się na art. 20 ust. 13 rozporządzenia SRM, który stanowi, że „wycenę wstępną przeprowadzoną zgodnie z ust. 10 i 11 uznaje się za dopuszczalną podstawę do podjęcia przez Jednolitą Radę decyzji w sprawie działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji", i na tej podstawie stwierdził, że brak oceny ex post nie ma wpływu na zgodność z prawem programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji [34]. Sąd orzekł ponadto, że wycena, która zostałaby przeprowadzona *po* przyjęciu programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i jego zatwierdzeniu przez Komisję, nie może mieć wpływu na ich zgodność z prawem [35].

57. Mając na uwadze ustalenia poczynione przez Trybunał Sprawiedliwości w sprawie Aeris Invest/SRB [36], jestem zdania, że Sąd dokonał prawidłowej wykładni i prawidłowo zastosował art. 20 ust. 10 i 11 rozporządzenia SRM.

58. Podsumowując, sugeruję, aby Trybunał odrzucił cztery pierwsze części drugiego zarzutu odwołania jako bezzasadne.

B. Żądanie odszkodowawcze

59. W zarzucie trzecim odwołania wnoszący odwołanie jedynie w jednym akapicie stwierdzają tylko, że podtrzymują swoje argumenty dotyczące żądania odszkodowania.

[31] Zaskarżony wyrok, pkt 415.

[32] Zaskarżony wyrok, pkt 421, 422.

[33] SRB stwierdziła również, że funkcja kompensacyjna takiej wyceny ex post wynikającej z art. 20 ust. 12 rozporządzenia SRM nie miałaby zastosowania do analizowanego tu działania podjętego w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Trybunał Sprawiedliwości w wyroku z dnia 21 grudnia 2021 r., Aeris Invest/SRB (C-874/19 P, EU:C:2021:1040, pkt 80–82) potwierdził, że art. 20 ust. 12 rozporządzenia SRM nie ma zastosowania do instrumentu zbycia działalności.

[34] Zaskarżony wyrok, pkt 280.

[35] Powołując się na wyrok z dnia 3 września 2015 r., Inuit Tapiriit Kanatami i in./Komisja (C-398/13 P, EU:C:2015:535, pkt 22 i przytoczone tam orzecznictwo) w pkt 281 i 282 zaskarżonego wyroku.

[36] Wyrok z dnia 21 grudnia 2021 r. Aeris Invest/CRU (C-874/19 P, EU:C:2021:1040).

60. Chociaż wnoszący odwołanie wskazują na odpowiednie ustępy równoległego zaskarżonego wyroku, to jedynie ogólnie odnoszą się do żądania odszkodowawczego i do art. 264 TFUE, nie wskazując precyzyjnie błędu, którego miał dopuścić się Sąd [37].

61. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału z art. 256 ust. 1 akapit drugi TFUE, art. 58 akapit pierwszy Statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz art. 168 § 1 lit. d) i art. 169 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości wynika, że odwołanie musi dokładnie wskazywać zakwestionowane części wyroku, o którego uchylenie się wnosi, oraz argumenty prawne, które szczegółowo uzasadniają to żądanie [38].

62. Z tego względu sugeruję, aby Trybunał uznał ten zarzut za oczywiście niedopuszczalny.

C. Pozaumowna odpowiedzialność Unii

63. W zarzucie czwartym odwołania wnoszący je podnoszą dwa argumenty. Po pierwsze, twierdzą, że Sąd nie stwierdził naruszenia przez SRB obowiązku poufności wynikającego z art. 88 rozporządzenia SRM i art. 339 TFUE. Naruszenie odnosi się do wywiadu udzielonego kanałowi telewizyjnemu Bloomberg przez przewodniczącą SRB, Elke König w dniu 23 maja 2017 r. oraz rzekomego wycieku informacji opublikowanych przez różne media [39]. Wnoszący odwołanie podnoszą również, że SRB i Komisja naruszyły ciążący na nich obowiązek poufności poprzez przyjęcie biernej postawy i nieprzeprowadzenie wewnętrznego dochodzenia w sprawie domniemanych przecieków, które znalazły wyraz w artykule opublikowanym przez agencję Reuters.

64. Po drugie, wnoszący odwołanie twierdzą, że Sąd błędnie uznał, iż zakwestionowanie przez nich wyceny nr 2 i wynikającego z tego żądanie odszkodowania są niedopuszczalne.

65. W odniesieniu do pierwszego argumentu wnoszące odwołanie podnoszą, że, wbrew temu, co stwierdził Sąd w pkt 613 zaskarżonego wyroku, informacja o tym, że Banco Popular podlega nadzorowi, ma sama w sobie poufny charakter.

66. W motywie 116 rozporządzenia SRM wskazano informacje, które można uznać za poufne: treści i szczegóły planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz wyniki wszelkich ocen tych planów; a także wszelkie informacje udzielone na potrzeby podjęcia decyzji — niezależnie, czy dotyczy ona tego, czy spełniono warunki uruchomienia procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, czy zastosowania określonego instrumentu, czy też czynności w ramach postępowania.

[37] Należy to uznać za niedopuszczalne w świetle wyroku z dnia 28 kwietnia 2022 r., Changmao Biochemical Engineering/Komisja (C-666/19 P, EU:C:2022:323, pkt 187–189). Dodatkowo „należy uznać za niedopuszczalne odwołanie, które nie zawiera argumentacji mającej na celu wskazanie konkretnie naruszenia prawa, którym ma być obarczony dany wyrok". Wyrok z dnia 14 października 2021 r., *NRW*.Bank/SRB (C-662/19 P, EU:C:2021:846, pkt 36).

[38] Wyrok z dnia 21 października 2020 r., EBC/Estate of Espírito Santo Financial Group (C-396/19 P, nieopublikowany, EU:C:2020:845, pkt 24 i przytoczone tam orzecznictwo).

[39] Sąd ograniczył się w swojej analizie do wywiadu dla kanału telewizyjnego Bloomberg i artykułu opublikowanego przez agencję Reuters, gdyż skarżący w pierwszej instancji nie wskazali innych przecieków, do których miałoby dojść po stronie SRB. Zaskarżony wyrok, pkt 610.

67. Sąd przeanalizował informacje przekazane przez przewodniczącą SRB podczas wywiadu. Ściślej rzecz ujmując, powiedziała ona, co następuje: „Cóż, nigdy nie mówię o poszczególnych bankach. Na naszym radarze jest więcej banków niż tylko jeden i oczywiście Banco Popular jest również przypadkiem, któremu się przyglądamy, ale nie jest to jedyny przypadek”[40].

68. Sąd orzekł, że były to uwagi o charakterze ogólnym, a „informacja o tym, że Banco Popular, jako instytucja kredytowa objęta jednolitym mechanizmem nadzorczym, jest »nadzorowana«, nie ma charakteru poufnego”[41]. Sąd dodał, że informacja o tym, iż Banco Popular został poddany kontroli EBC, była już publiczna[42].

69. Uważam, że Sąd słusznie uznał wypowiedzi przewodniczącej SRB za ogólne w stopniu wystarczającym, aby móc stwierdzić, że nie doszło do ujawnienia informacji, iż Banco Popular był w trakcie ustalania, czy spełnione są warunki restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, która stanowiłaby informację poufną w świetle motywu 116 rozporządzenia SRM.

70. Jeżeli chodzi o artykuł opublikowany przez agencję Reuters, Sąd orzekł w pkt 619–643 zaskarżonego wyroku, że nie stwierdzono, aby przeciek pochodził od pracownika SRB, zaś to, że SRB nie zaprzeczała temu, że doszło do przecieku, nie świadczy o tym, iż instytucja ta ponosi odpowiedzialność za ten przeciek.

71. Co więcej, Sąd trafnie zauważył w pkt 623 zaskarżonego wyroku, że skarżący w pierwszej instancji „nie wyjaśniają, które z informacji zawartych w tym artykule miałyby być poufne, ani w jakim zakresie ich ujawnienie miałoby stanowić naruszenie wymogów dotyczących tajemnicy zawodowej obowiązującej SRB i Komisję”.

72. Dodatkowo Sąd w pkt 625 zaskarżonego wyroku stwierdził, że SRB wydała komunikat prasowy, w którym zaprzeczyła szerokiej interpretacji wywiadu udzielonego przez przewodniczącą SRB, jakiej dokonano w artykule opublikowanym przez agencję Reuters.

73. Co więcej, Sąd odniósł się w pkt 628–632 zaskarżonego wyroku do innych informacji dostępnych w sferze publicznej, stwierdzając, że w artykule opublikowanym przez agencję Reuters nie ujawniono żadnych informacji poufnych.

74. Wreszcie, w pkt 637 zaskarżonego wyroku Sąd stwierdził, że skarżący w pierwszej instancji nie udowodnili zarzutu, że SRB lub Komisja miały oficjalnie przekazać informacje agencji Reuters, gdyż skarżący nie przedstawili żadnego dowodu na poparcie takiego twierdzenia.

75. Wnoszący odwołanie podnoszą również, że Sąd błędnie ocenił szereg faktów, nie podnosząc jednak przy tym zarzutu ich przeinaczenia. Dotyczy to porównania okoliczności faktycznych ustalonych w wywiadzie dla kanału telewizyjnego Bloomberg z okolicznościami faktycznymi przedstawionymi w artykule opublikowanym przez agencję Reuters, a także rzekomych przecieków informacji do hiszpańskich organów administracyjnych.

[40] Zaskarżony wyrok, pkt 612.

[41] Ibidem, pkt 613.

[42] Ibidem, pkt 614.

76. Uważam te argumenty za niedopuszczalne, ponieważ Trybunał Sprawiedliwości nie jest właściwy do ustalania okoliczności faktycznych ani badania dowodów, chyba, że wnoszący odwołanie twierdzą, iż Sąd przeinaczył okoliczności faktyczne, a takie przeinaczenie wynika w sposób oczywisty z akt przedłożonych Trybunałowi. [43]

77. Ponadto strona, która zarzuca przeinaczenie, musi dokładnie wskazać, które dowody zostały jej zdaniem przeinaczone przez Sąd, oraz wykazać błędy w ocenie, które w jej opinii doprowadziły do takiego przeinaczenia. [44]

78. Wnoszący odwołanie ograniczają się do scharakteryzowania faktów, które już zostały poddane ocenie przez Sąd, przy czym nie wykazują, aby Sąd przeinaczył dowody.

79. Z tego względu uważam, że Sąd słusznie ustalił, iż SRB i Komisja nie naruszyły ciążącego na nich obowiązku poufności wynikającego z art. 88 rozporządzenia SRM i art. 339 TFUE.

80. Na wypadek gdyby Trybunał orzekł inaczej, należy jeszcze odnieść się do związku przyczynowego, jaki ma zachodzić między tym naruszeniem a poniesioną przez wnoszących odwołanie szkodą.

81. Wnoszący odwołanie twierdzą, że Sąd w pkt 653–674 zaskarżonego wyroku błędnie orzekł, że nie istnieje związek przyczynowy między naruszeniem poufności a objęciem Banco Popular restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją.

82. Uważam, że Sąd słusznie wskazał, iż problemy z płynnością Banco Popular były poważne jeszcze zanim udzielono wywiadu z dnia 23 maja 2017 r., a kryzys płynności Banco Popular był spowodowany wieloma czynnikami wynikającymi ze złych wyników odnotowanych przez bank w lutym i kwietniu 2017 r.

83. W świetle orzecznictwa dotyczącego związku przyczynowego uważam, że Sąd słusznie uznał, iż skarżący w pierwszej instancji nie wykazali dostatecznie bezpośredniego związku między szkodą a zarzucanym zachowaniem, które musi stanowić decydującą przyczynę tej szkody [45].

84. Uważam zatem, że część pierwszą czwartego zarzutu odwołania należy odrzucić.

85. Co się tyczy drugiego argumentu, Sąd odniósł się do art. 20 ust. 15 rozporządzenia SRM [46] i uznał, że zakwestionowanie wyceny nr 2 nie może być przedmiotem odrębnego odwołania [47].

86. Sąd uznał za niedopuszczalne również podnoszone przez nich żądanie odszkodowania, ponieważ w rozporządzeniu SRM nie przewidziano możliwości dochodzenia odszkodowania ani też skarżący w pierwszej instancji nie określili dokładnego zakresu poniesionej szkody ani nie

[43] Wyrok z dnia 2 września 2010 r., Komisja/Deutsche Post (C-399/08 P, EU:C:2010:481, pkt 63); wyrok z dnia 29 października 2015 r., Komisja/ANKO (C-78/14 P, EU:C:2015:732, pkt 54).

[44] Wyrok z dnia 10 listopada 2022 r., Komisja/Valencia Club de Fútbol C-211/20 P, EU:C:2022:862, pkt 55).

[45] Zaskarżony wyrok, pkt 655, wraz z odwołaniem się do wyroku z dnia 11 lipca 2019 r., BP/FRA (T-838/16, nieopublikowany, EU:T:2019:494, pkt 217 i przytoczone tam orzecznictwo).

[46] „Wycena jest integralną częścią decyzji w sprawie zastosowania instrumentu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub w sprawie wykonania uprawnienia w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub decyzji w sprawie wykonania uprawnienia do umorzenia lub konwersji instrumentów kapitałowych. Sama wycena nie podlega odrębnemu prawu do odwołania, ale może podlegać odwołaniu łącznie z decyzją Jednolitej Rady".

[47] Zaskarżony wyrok, pkt 680–682.

podali kwoty żądanego odszkodowania. Sąd uzasadnił to ustalenie, wskazując, że skarżący w pierwszej instancji nie sformułowali swojego żądania pod kątem przesłanek stwierdzenia odpowiedzialności pozaumownej Unii Europejskiej wynikającej z art. 340 TFUE [48].

87. Proponuję zatem, aby Trybunał utrzymał w mocy ustalenia Sądu w odniesieniu do części drugiej czwartego zarzutu odwołania.

VI. Wnioski

88. W świetle powyższych rozważań proponuję, aby Trybunał:

– oddalił odwołanie;

– obciążył wnoszących odwołanie kosztami postępowania.

[48] Zaskarżony wyrok, pkt 685, 689, 697.